

64

IMP
2
070

B. Juse. H.

~~Cop~~ - E-116

IMP

2

70

8 = 2 v = 1

~~Biblioteca Universitaria
GIR. NA. 55
no. 33
Estado 99/11~~

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

~~Caja - E-116~~

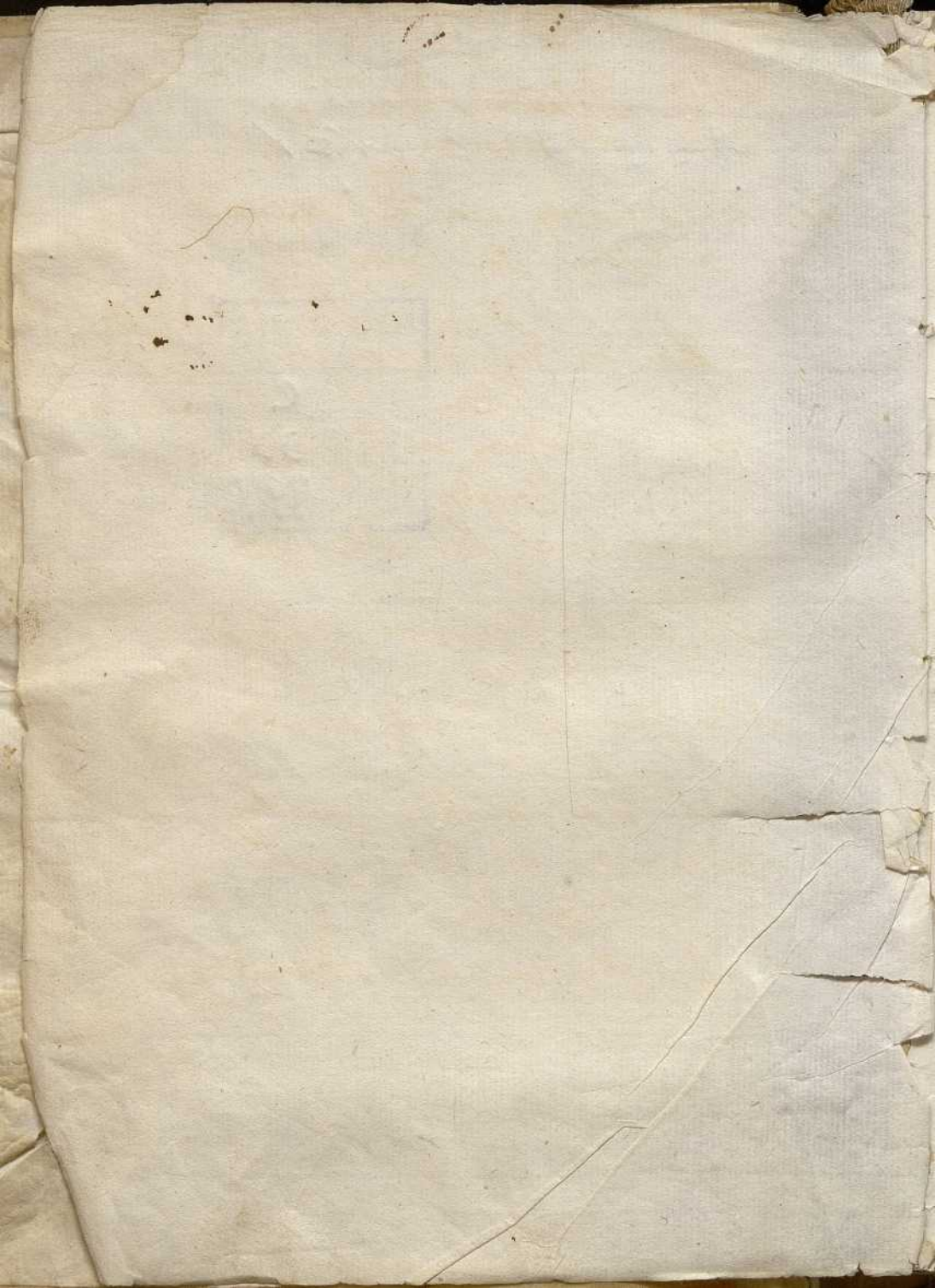
IMP

2

70

~~8-3 4-2 1-1~~

Relaciones Varas
tomo. 2.

son en diferentes ocasiones de cano-
nizaciones de Santos Varas

Y Dela de la Comp. de Ind. de
May en Vesp, otro en pua. Juan de B. de
Indice Archivero.

De hoy se hallara en la justificacion.

Recogido

en este tomo año de 1679

el Sr. D. de Montenegro de la Comp.
de Ind.

Habiendo sea el santo sacramento

ta de la Cruz de Maria santisima

Concebida en el primer trytan
de puer

sin Mancha de Culpa Original.

//

Buena pues con el Cielo pi
 quien por su amor, y su fe
 procede como se ve,
 en obras de tanto buelo,
 premie así Dios puestozelo,
 y si os sintiereis presada,
 y de vivir tanto pelada,
 a empezar la vida eterna
 el que su carr o gobierna
 a fe que os lleue a briga da,
 Mas que no hará por vinda
 mi señora doña Antonia
 el que en Sarepta Sidonia
 las halló en su abrigo agudas
 por vna, las piedras mudas
 diran lo que supo obrar
 pues un muerto hizo hablar,
 y la dejó tan sobrada
 que qualquier muger honrada
 por el pudiera envidar,

DECIMA 2.
 LAVS DEO

P
 excita la laud copiosa
 y al corax la pax da
 y en vna vida empiesz vna
 y por que en de la ora
 fatal, vna vida, pax da
 el mundo talan, por las
 misericordias Dios
 feroz, que empie horroz
 quando buelas el mundo Ellas

Buena

1126
N° 28

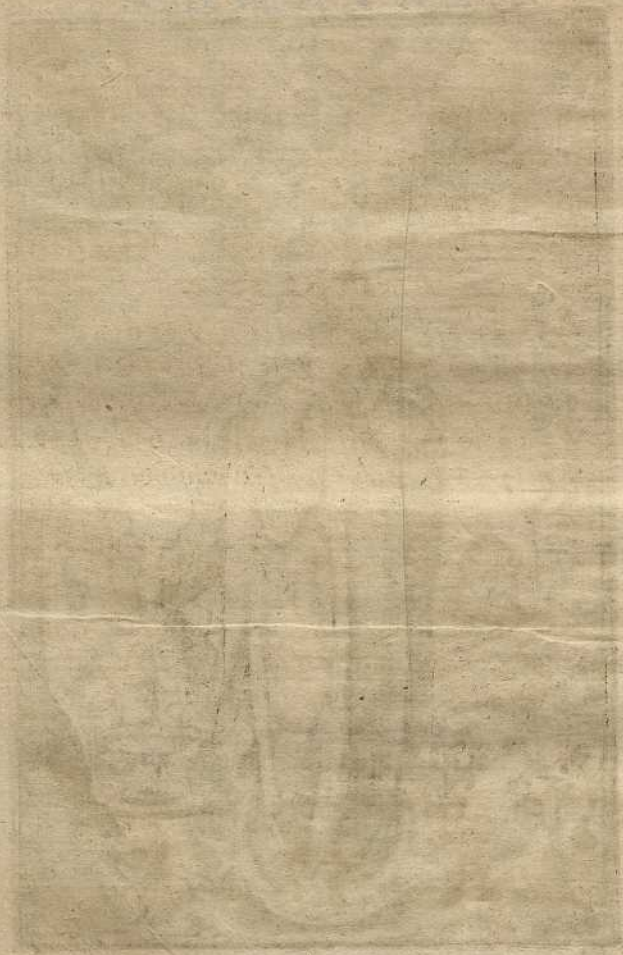
SACRUM
CERTAMEN.

HISP. Typis FRANCISCI de LYRA. M.DC. XXXI.

11/11

M V R A S

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or date, which is mostly illegible due to fading.

STIRPIS IESSÆ

72⁶ 26

VIRGÆ FLORIDÆ,

EX QVA

PVLCHRICOLOR FLOS

Christus Iesus, Aeterni numinis candor ascendit candidatus. Altitonantis filiæ, Spõse, Parenti. Orbis utriusque decori. Alteri luci mundi. Humano ad cœlos generi, sorti, viæ, portæ, rotæ.

SACRATISSIMÆ VIRGINI

MARIAE DE LOS REMEDIOS, MVR-tiensis Regalis Redemptorum almi Cœnobij gloria, & honori: *Arca ãsurgenti Dei, flumine aduerso (velut Iordanis) reddeantibus undis, minimus inter suos filius.*

FRATER LVDOVICVS MIQVEL ABRIL, EIVSDEM COENOBII NOMINE PAN-carpium hoc scriptum, non ex Atcinei, non ex Phœacum rosetis, sed ex sacrae uniuersæ Theologiæ viridantibus pratis affectuose vovet, sacrat humiliter.

AD ILLVD PROVERBIORVM VII.

Et delectabar per singulos dies ludens coram eo omni tempore, ludens in orbe terrarum, & delicia mea esse cum filijs hominum.

Perfectæ gloriæ Deiparæ, manifestatio gloriosa.

Sit ne Redemptorum sacra Religio cœlestis Mariana gloriæ complementum?

MARIA ABYSVS LVMINIS.

BERNARDVS ait in Sig. mag. Apoc. & merito amicta Sole, quæ profundissimâ ultra quam dici potest penetravit abyssum, specialiter visibilē se præbens essentia Divina ei, quæ dignior divino iudicabatur obtutu. Deus in se invisibilis, (si vires atendantur creatæ naturæ) & corporeo visui & spirituali, videri se patitur ab intellectu creato ordine gratiæ, Intuitiva cognitione, ad quam simul cum obiecto cognito dari in nobis appetitum, nō solum elicitum, verum & innatum, & fateor, & assero; innatum (dico) non per modū ponderis, sed activæ potentiæ. Causa totalis non partialis, principalis non instrumentū est intellectus, & lumen, cuius munus supleri non valet etiam per Dei posse à substantia sua, nec ab auxilio extrinseco, bene tamē ab intrinseco. Vnitur defacto Divina essentia creatæ potentiæ, qua sic, impossibile iudico enigma aliquod, seu similitudinem dari expressam, seu impressam de obiecto beante ad eliciendā visionem; lumen comaturalē non est creato & creabili intellectui, cū substantia supernaturalis creata omnino repugnet. Neq; propter hoc unquā est cōcedēdū divinā essentiā effectum speciei impressæ suplere & hæc omnīū Theologorū debet esse cōstans doctrina. Beati omnes eadē gaudēt beatitudine, æqualiter in essentialib⁹ inæqualiter in accidentalibus vident totum Deū non totaliter, attributa omnia & relationes, omnes vero creaturas posibles minime, etiā si videant omnipotentia, alioquin per locum ab extrinseco cōprehenderetur.

SCIEN-

SCIENTIARVM PRAESES.

Hispalensis Pastor sic Isidorus, imo & scientiarum sanctarum ipsa scientia; attributum vere divinum, sed Mariæ sanctissimæ (ea ratione qua Deipara) digne coaptatum, quo sacrilega impij Lutheri, & aliorum novatorum inscientem eam appellantium obstruantur ora, sicut insipientium illorum qui sua ponentes in Cœlum, quomodo scit Deus, & si est scientia in excelsis dubitaverunt. Datur propter exsuperantem divinæ perfectionis splendorem in Deo perfectissima scientia, quæ sui utriusque obiecti comprehensiva est, & primarij, quale est ipsamet essentia divina, & secundarij, quale sunt universi ordinis creaturæ. Duplicem in differentiâ increata partitur scientia adequate, visionis alterâ, alterâ intelligentiæ simplicis; hæc creaturas noscit prout simpliciter habet esse in intellectu divino, illa prout extra illum; respicit enim visionis scientia (quæ invariabilis est) res ipsas ut existentes, nihil supra simplicis intelligentiæ scientiam addens, præter terminationem novam ad noviter representatum obiectum. Dicendum præterea Deum possibilia omnia, & impossibilia cognoscere nec non & futura omnia, tam absoluta, quàm contingenta, & conditionata, peccata similiter, privationes, negationes, & quidquid cognoscibile est eo omni modo quo petit cognosci; cū quo stare debet, essentiam divinam ad ultimum sui constitutum actuale intelligere postulare, actum vero primum, seu radicale intelligere nullo modo, hoc namq; ad perfectissimam essentiam perfectissimum pertinet constitutum.

DEI DIOPTRA.

Andreas dixit Hierosolymitanus, sic Mariã lau-
dans Serm. de eiusdem Annunciatione, qua
Deus quasi à longe prænovit omnes alios,
quos prædestinavit, & præscivit, ut sancti & immacu-
lati essent in conspectu suo. Si ergo Divina sapientia
quos prævidebat elegit, cur non libenter fateri debe-
mus nullã electionis dari causam ex parte nostra? ele-
git Deus homines nullo in illis præviso merito, nõ solũ
ad gloriã in cõmuni, sed etiã in particulari, sicut ad de-
terminatum gratiã gradũ. Vnde tota prædestinationis
vis & certitudo ab actus divini efficacia provenit, nõ à
meritorũ præscientia, illæsa in sua libertate nostra volũ-
tate manente. Efficiens causa illius Deus, meritoria
Christus Dominus, quod negare temerarium est. Sistit
ordinationis huius essentia, quo ad formalissimum in
actu imperij intellectus præcise licet alij actus, tã intel-
lectus, quã voluntatis (more nostro) antecedant & se-
quantur. Fecunda hæc ordinatio plures paritur effectus
& supernaturalis, & naturalis ordinis, primi, sunt voca-
tio, iustificatio, glorificatio, nec hæc solum, supernatu-
ralia etiam dona & bona, permissio item peccati, quæ
omnia quoad substantiam intelligenda sunt, rationem
sortiri effectus, secundi, esse substantiale hominis, clara
progenies, pulcherrimæ dotes, &c. sint aut non quo ad
substantiam effectus, sit problemma. Cum quo stat præ-
destinationem non solum potestative, sed propriissime
providentiæ partem esse, & ad visionis scientiam libe-
ram spectare.

BELLA.

BELLATRIX EGREGIA.

Accinit Alcuinus Serm. de Nativitate, hac nihil fallor ratione, quia Christi alma parens Maria filij induit conditionē ut dæmonem, & dæmonis filios in æternū debellet. Deus quamvis de suo (hoc Tertulianus) optimus sit, de nostro iustus ostenditur, & quāvis in multa patientia sustineat vassa iræ in interitū apta, pacificus pacifice omnes salvari desiderans, tamē egregium bellum paci impiæ anteponeus, (dictum Nazianzeni) impios quos novit, quorum peccata & impenitentiam prævidit furoris romphæa deturpavit, despiciatus est in æternū. Exclusio hæc, seu reprobatio pro duplici signorū consideratione duplex est, positiva videlicet & negativa; hæc in actu & signo eodē eligendi prædestinatos reperta, illa in alio positivo actu expresse ad ipsos in primo signo non electos terminato, quo à Regno efficaciter excluduntur; Positiva reprobatio in actu præceptivo intellectus (sicut prædestinatio) cōsistit, quæ in hac vita nullū sortitur effectū, in ventura exteriorē punitionē, seu eternæ pænæ & dāni, & sensus inflictionē pro effectu habet. Aliter iuditiū ferri debet de causa reprobationis, nā illius ex parte reprobi, vel etiam non ordinati ad eternā vitam vera datur causa; hoc namq; non solū ad divinam iustitiam verum & ad misericordiam spectat. Sed aliter, & aliter, nā reprobationis positivæ vera causa est peccatum morte consummatū; negativæ vero reprobationis, sive consummatum morte sive non, unde, iuste facit Deus, & quando positive reprobatur, & quando non eligit.

Retrus fatetur Damianus Serm. 1. & summa post Deū Gloria Mariā videre Mariæ adhæ-
 rere, & in suæ protectionis munimine deco-
 rari; Deus summum bonū utique, & felicitatis obiectū
 summæ undique rapiens voluntatem, cuius cōsecutio
 formalis nullatenus in voluntatis actū stare potest, sed
 necessario in intellectu ad quem solum spectat formali-
 ter beare. Libenter cum hoc fateor volūtatē actum in
 conceptu beatitudinis intrare debere, nō essentialis, &
 quidditivæ, sed perfectæ, unde non perfecte beatus
 esset, qui actum quo Deum diligeret non haberet, etiā
 si actum quo contempleretur eliceret; sicut neque qui
 utrumque habens actum, gloria corporis non esset affe-
 ctus: ex quo infertur cum satiatione appetitus ex parte
 appetibilis aliquod in beatis adhuc compati desiderū,
 sic Angeli prospicere in Christum, & profectum gloriæ
 illius adipisci; sic beati ex hominib⁹, corpora assumere;
*Sic sacratissima Dei mater, & nostra Maria iterum &
 semper similes primo Redemptores filios parturire, &
 munus exercere matris, quod desiderium (quod ad potuit)
 in hac nostra Sacra (potius sua) Religione expletum vi-
 dere, fas est.* Dilectio efficax Dei Auctoris naturæ licet
 in statu puræ possibilis esset, in statu naturæ elevatæ
 impossibilis est. In hoc enim supremum bonum ita di-
 ligi, quin etiam ut Auctor est gratiæ & gloriæ diliga-
 tur, repugnat omnino.

CYRRVS CHERVBICVS.

Piphanius Orat. de eius laudibus testatur, ob propriissimam illius cū illo similitudinē, quia sicut hic decem millibus multiplex citatissimus volat, ita & illa innumeris alis elata festinat ut patrocinetur. Et sic ipsa omnes & singulas cogitationes nostras, necessitates, pericula, & discrimina (multocula) videt, ut omnibus & singulis proficiat, sicut Deus auxilians nostras omnes operationes, & actiones pręvenit, opem & auxiliū prębens, ut sint. Auxiliatur ergo Deus concursu suo, & gratia, non solum morali pręvia, sed etiam physice pręmovente & ex se prędeterminante, quæ ut à Deo provenit efficaciam habet suam. Prędeterminat etiam ipse omnes causas secundas, tam necessarias, quam liberas ad quascumque earum operationes, siue naturales sint, siue supernaturales, quinimo ad peccaminosas & malas, non solum quantum ad entitatem physicam operationum, sed etiam quantum ad entitatem moralem illarum prius quàm se determinent, cum qua prędeterminatione compatitur voluntatis pręmotæ utraque libertas, tantum enim abest, ut hoc quidquam illi obstat, ut potius perficiat, hoc namque & ad auxiliij naturam, & ad suavissimam Gubernatoris providentiam spectat, ut voluntas vellit cum vult, & ipse faciat ut vellit. Unde etiam in voluntatis potestate est tale auxilium habere, saltem ut eliciens operationem semper enim cum vult homo, auxilia, tam sufficientia, quam necessaria ad operandum habet.

Renaeus lib. 3. contra hærefes, cap. 38. Maria-
nas decantans laudes sic fatur, & merito qui-
dem, fenefcenti mundo culpæ fenio, & langui-
do peccatorū vulnere renovationē attulit & fanitatē.
Per feminā mors mundū intravit, utique & per femi-
nā vita, à Maria enim gratiā & gloriā accipimus, imò
in ipsa, & per ipsam quidquid in nobis est boni habem-
mus; attamen ut perditio noſtra ex nobis fit, ipſa re-
nuente à prima regula varijs & non rectis tramitibus
deviamur cōmitendo iā, iā omitēdo; cōmiſſio cōtra ne-
gativum præceptū, omiſſio contra affirmativum, ac-
tū importans neceſſariò nullatenus ſi de interna omiſ-
ſione ſermo fit; de externa enim aliter eſt loquendū,
hanc enim ſemper comitatur actus ad minus Grāmati-
calis, qui cauſa, vel ocaſio omiſſionis fit. Gratiā ſuſci-
pimus, & de morte ad vitā Maria deprecante, & deſide-
rante revocamur, cuius ita efficaciſſimū eſt deſideriū, ut gra-
tia ſemel per ipſam data, & noſtris accepta meritis, ſi
quavis amitatur cauſa, dūmodo auferatur, per quod ius
quantūvis minimū meritū reddeat; ſecus vero pecca-
tū ſemel per gratiā deſtructū & Dei benignitate remiſ-
ſum, quod nequaquam reddit, quamvis homo veſti-
gijs ob errantibus in alterius peccati trahatur præcipi-
tiū, etiā ſi maius cenſeri debeat peccatū ingrati-
tudinis poſt iuſtificationē cōmiſſum, quā poſt innocētiae ſtatū.
Reſurgit ergo homo ſeper in maiori gratia, & ad quod-
vis meritū ſtatim correſpōdet præmiū, tanta eſt, & mi-
ſericordia, & liberalitas cauſæ noſtræ ſalutis.

Hieronimus ait in Ecclesiastem ingenie satis, tanquam sola Maria sit, quæ Protoparentis Adæ filia ex semine, & exactorem Sathanâ illudit & cessare fecit generale tributū. Miserabili vulnere & virulento serpentis morſu, & Adami in obedientia infirmata natura, ad omnes qui propagationis via venerūt posteros capitis peccatū transfusum est, quod causa moralis fuit omnibus nobis irritum faciens pactum (quod suppono) de non peccando; quod idem efficeret damnum, si ante inobedientiam aliquod contra naturæ legem læthale cōmisset peccatum. Peccata proximorum parentum non in posteros transfunduntur quo ad culpā, quod etiam fuisset de primo, si caput humani generis non extitisset. Et licet massa omnis peccati fermento corrupta fuerit unus Deo sacer panis vivificus, *Dei genitrix Virgo Maria*, & à fermento immunis à Conceptionis instanti, & sinceritatis azyma extitit omnino, non solum quo ad contractionē actua- lem peccati, verum & quo ad debitum habendi illud, non in proximis parentibus, non in semine præservata, sed in ipsa animæ formatione, hoc enim & digne & sancte iudicatur factū à Deo. Si homo absque propagatione cum carne per miraculū formaretur, nentiquā originale contraheret, sicut si homini formato viriliter per hypostasim uniretur natura divina. Idem iudico dicendum de nobis, si post peccatum Evæ Adamus pater non peccaret, contrarium vero si Adamus solus peccaret, Eva in iustitia manente.

GRATIARVM PELAGVS.

Ioannes affirmat Damascenus Oratione i. de Mariæ Nativitate, in quâ Gratiarum fluentia purissima ex Cœlesti gurgite intraverunt, nõ redundantem mare, sed de Cœlo pleno, ut natura Divina per hypostasim unita humanæ, quod erat illius biberet, & nos divinæ efficeremur consortes naturæ, & pelago Mariæ tranato admirabile fundaretur inter Deum, & homines commertium, cuius merces gratia, quæ vera Divinæ naturæ participatio est, nõ ut cūq; sed secundum gradum differentialem soli Deo proprium, diffusa per Spiritum Sanctum qui datus est nobis, in cordibus nostris, qua filij Dei nominamur & sumus. Hæc, tantæ perfectionis est, ut rationales creaturas essentialiter, & adequate sanctificet, absque ullo Charitatis adminiculo (à qua diversa realiter est) imò nec extrinsecæ condonationis; & tantæ necessitatis, ut sine illa nequeat homo præcepta legis implere, aut gravem tentationem superare, sed & nec diu sustinere levem. Insuper & virtutis tantæ, ut ægotantem per peccatum animam sanet, & mundet interius renovando, & sordidum peccatum expellendo, ita infallibiliter, ut adhuc inspecta Dei absoluta potentia, posita in subiecto in quo est peccatum in eodem cum illo remanere non possit. Eandem cum peccato oppositionem Charitas habet habitualis, aliter tamen, & aliter destruunt peccatum gratia in genere causæ formalis Charitas in genere dispositionis, in quo etiã genere Charitas concurrit ad iustificationem: de potentia verò absoluta Dei reperiri in subiecto potest cum peccato.

FIDEI MENSA.

Iphen Sâctus hoc de Maria Oratione de eiusdem laudibus. Et hoc, locuples est charissima & virtutibus plena mēsa virginea; virtutibus ex hoc ipsam intelligo refertā (non fide, nō spe, quibus caruit forsità à primo Cōceptionis instanti, & sine dubio ab instanti incarnationis Verbi Divini) sed charitate, & alijs infusis in gradibus intensis. Inter tres, quæ Theologicæ enumerantur à Paulo (quibus & nos non ineptè quartam Theologicam adhibere possemus) primum locum in numero fides obtinet Christiana, quæ quidem habitus certus est, & obscurus cuius adequatū & primariū motiuum est divina veracitas ut revelans, in qua ultimo fides resolvitur. Obiecti materialis illius rationem intrant, non solum veritates, quæ de Deo credi possunt, sed etiam quæcumque aliæ, & quidquid à prima veritate valet restificari. Veritas Divina primario, & in recto prout est ratio credendi, dicit rationem summæ sapientiæ, secundm quā habet Deus non posse falli in dictis suis; insuper connotat essentialiter in obliquo omnimodā rectitudinem volūtatis, ratione cuius habet alios non posse decipere. Cū quo stare debet im possibile esse, etiam si progressum ad divinam omnipotentiam faciamus aliquem ab aliqua fidei veritate recedere, quin ab omnibus etiam discedat, nam in eo quod aliquam veritatem de fide non credat, consequenter etiam aliam quæ divinæ nittitur veracitati, quæ nec fallere (ut dixi) nec falli potest, credere non valet.

Gregorius 4. Mor. 14. quia spes solis eleganter asseverat & venuste. Crediderim sanè hoc dictum, & ab Ecclesia matre etià illud decantatum, *Spes nostra*, & qui a solem iustitiæ Christū fecit nobis oriri, & quia (licet ut dixi ipsa propter excellentiam Spe caruerit) in nobis hæc Spei virtus propter ipsam perseverat. Hæc Theologica virtus Deū respicit ut bonum nostrum, sub ratione formali ardui, ut per visionē beatificam possidendū, & obtinendum virtute Divina, cui innitur. Vnde infertur rationem summi boni, seu essentialē beatitudinē esse primarium obiectum, Deum autem ut auxiliatorem in ordine ad beatitudinē essentialē rationem formalem sub qua, arduitate vero essentialē connotatū. Proprium & immediatū subiectum Theologicæ huius virtutis voluntatem esse affirmamus, nec cuiuscumque creaturæ, sed eius tantummodo in qua reperitur, nam in beatis, nec in damnatis etiam per respectum ad absolutam Dei potentiā inveniri neutiquam potest quantum ad actum, benè verò quantum ad habitum; quo ad actum vero, & quo ad habitum inveniri potest in eo, cui fuerit facta revelatio suæ damnationis, quamvis præctice, & moraliter hoc impossibile sit. Est sicut fides habitus certus, non quia voluntati conveniat esse certitudinis subiectum, sed quatenus à fide Theologica, quæ essentialiter certitudinem habet, ipsam participat, quod sufficiens est ut certitudinaliter absolute dicatur tendere in suum obiectum.

FORMA VIRTUTVM.

Ambrosius lib. 2. de Virginibus sic Dei genitricē appellat, ut ex illa liceat nobis sumere exemplā vivendi, quę velut speculum fulgens Charitatis radios emitit. Ipsa Charitas est (teste Augustino) & merito quia ex ea opera nostra assumunt valorē, non minus quā reliquę virtutes à Charitate, quę omnes per illam ad summum bonum ordinantur, non solū quantum ad habitum, sed etiam quantū ad actus earum. Est igitur Charitas sicut forma, ita & Regina aliarum virtutum, & excellentior omnibus simpliciter & absolute. Itē benevolentia, cui si accedant requisita, redamatio videlicet mutua, vitę conversatio, & spiritualiū cōmunicatio bonorum, perfectę ratio amicitię hominū convenit erga Deum. Vna & eadem semper existit, omnia bona tam naturalia, quā supernaturalia, tam intrinseca, quā extrinseca Deo propter ipsum cōcupiscit, ipsum respiciens primario, cętera omnia secundario. Insuper neque ex natura sua, neque ex præcepto, certam intensionem postulat, quinimo in quolibet gradu remisso etiam, ut unum essentialiter potest salvari; Augetur Charitas quovis actu etiam remisso cū primum elicitur, & ad illius productionem volitiva potentia concurrat ut causa principalis & totalis; cum quostare debet per absolutam Dei potentiam, Charitatis actum elici absque habituali Charitate non repugnare, dum ab ipso ponatur auxilium intrinsicum inherens, quod supleat defectum & vices gerat habitus Charitatis.

Apiertissimus re, & nomine Idiota Mariae laudes in oratione decantans, nō solū, quia nobis in exēplar posita, sed quia, & Deo ipsi (in bonum accipite) fuit Idæa, ad cuius similitudinē humanitas, quæ verbo vestis, dotibus virtutibus & gratia decoraretur. Fuit in illa plenitudo gratiæ, fuit in illo, Christo scilicet Domino, gratiæ & veritatis plenitudo, qua Sanctus extitit undique non solum sanctitate increata per gratiam unionis, sed etiam creata gratia scilicet habituali; quod licet Chatolica veritas non testetur expresse, ita illi consonum est, ut negare non efugiat temeritatis censuram. Sanctificata fuit natura humana immediatē à divina personalitate, à deitate verò mediate. Plenus insuper gratia Christus, non solū quia omnem sanctificantem habuit, sed quia omnibus gratijs, quæ imperfectionem non dicunt præditus fuit. Adtiterūt omnes gratis datæ, septem Spiritus sancti dona, secus tamen fides, & spes, imò & pœnitentia, quæ undique in illo impossibilis est. Item ad perfectionē suppositi Christi Dñi, & ad statū naturæ creatæ verbi personalitati unitæ ad tantā evehi spectat dignitatē, ut quæ ex nihilo condita, iā ordinis divini & increati existat. Vnde asseveramus Christum Dominum non in aliquo determinato genere, aut certa cathēgoria, non solum propriē, sed nec reductivē collocari posse, neque aliqua dabilis est, quæ illum sufficiat claudere, neque ex decem à Philosophis assignatis ulla est, quod hoc facere possit.

SANCTITATIS THESAURVS.

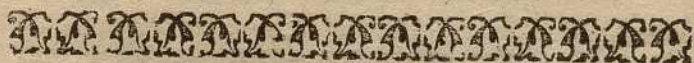
Retensis ita fatur Andreas, id est ea sanctitate sic per lucens Maria qua nulla pura ornata est creatura, quæ de immenso divinitatis Thefauro hauriuit sanctitatem; Christo solo excepto Sanctior est universis, impeccabilis hæc per gratiam, quod ille habuit per naturam. Natura humana hypostaticè verbo unita, nec peccare, nec in peccato manere potuit, quod si per impossibile contingeret, statim unio dissolueretur. Nefas est Christo Domino concedere fomitem peccati, sicut & hanc propositionem, *Christus potuit peccare*, in rigoroso & proprio sensu, nec hoc affirmare unquam venit in mentem Angelico Præceptori D. Thomæ, nec D. Bonaventuræ Seraphico. Currrens Christus in via bravium cõprehensoris tenebat, aliqua amplectens, propria viatoribus, aliqua etiã despiciens. Fuit in Christo Dño nostro ira; fuit & admiratio non quomodocũque, sed experimētalis, quæ est cõplacencia, seu delectatio in re cognita si iucunda sit, vel timor inferendi iuditiũ circa ea quæ altiorẽ petunt ordinẽ, & cognitionẽ. Absit ut ob hoc Christo infligamus ignorantie notam. Adfuit illi timor per modum velleitatis simplicis, sicut & tristitia, non quæ ad volitivam potentiam spectat, sed quæ sensitivum respicit appetitũ, fuit dolor sensibilis, quam passus est dira in agone passionis & mortis suæ, fuit passibilis anima, non inordinatis passionibus, & quæ contra rationem sunt, sed ordinatis, & quæ iuxta illam, nec aliquid præter hoc affirmari salva fide potest.

AVTRIX

AVTRIX MERITI.

ugustinus parens Serm. 18. qui est de Annun-
 ciatione Dominica Evæ demeriti auétrici cõ-
 traponens, sic laudat Deiparã, quæ meritorũ
 generavit Auétoré Christum, qui secundus Adam de
 Coelo cœlestis meritis, & valore passionis illius cœlestē
 nobis reseravit Paradisum, & aditũ præbuit ad æternã
 salutem. Abundavit meritũ, quia abundavit excellẽtia
 mediatoris, quavis Christi Domini operatione elicitã,
 tam dile&ione & amore Dei, quã dilectione proximo-
 rum, tã actibus virtutũ moralium infusarum, quã acqui-
 sitarum virtutum, nullo actu dum existeret in via exer-
 cito, cui non corresponderet portio meriti, modo elicitus
 fuerit ab intellectu, modo a voluntate, etiam si re-
 gulari, vel elicitu fuerint à sciẽtia beata qua potitus est
 omni tẽpore. Obedivit Patri præceptis usq; ad mortẽ,
 sed ita liber in taliũ actuũ exercitio, ut etiã si præcepti
 essent, nõ solũ quantũ ad substantiã, verũ & quantũ ad
 modũ, tã ad extensioẽ, quã ad intentionẽ, quo ad to-
 tum, actus liberi pleni recensendi essent, & meritorij.
 Abundavit etiã meritũ, ut abundaret, Consolatio no-
 stra ut intuitu illius (ut præfatus sanctissimus Augusti-
 nus affirmavit) nobis nõ solum gratia, quæ in hac vita
 confertur, verum & gloria, quæ in altera, tẽpora iustorũ
 vinciet ut cõrona, & quidquid in nobis reperitur boni,
 tam naturalis ordinis, quã supernaturalis, à Deo li-
 beraliter largiretur, quæ omnia nobis Christus fecit
 donare.

DEIPARAE

DEIPARAE, FOELICITATIS
suprema complementum, sub titulo Cœli
Gloria ostentatur.

DEFENSABVNTVR IN RE-
gali Redēptorū Beatissimæ Marię Cœnobio
Granatensi, Pro Comitijs Provincialib, sub
fœlicissimis auspicijs P. M. Fr. Hieronymi
de Vzeda, in supremo, Regioque Sanctæ In-
quisitionis Qualificatoris. Die men-
sis Maij, Anno Domini 1631.
ad vesperum.

DEI PATRIAE ET REIPUBLICAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

SECRETARIAE

R-22.744

97° 30 29.

(2^{als})

BREVIS DECLARATIO
ET DESCRIPTIO

THEATRI

Hoc Anno MDCXLVI excitati
PRO VENERATIONE AVGVSTISSIMI

SACRAMENTI

EVCHARISTIAE

IN TEMPLO FARNESIANO SOCIETATIS IESV.

ROMAE, Typis Vitalis Mascardi, MDCXLVI.

SVPERIORVM PERMISSV.

